

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

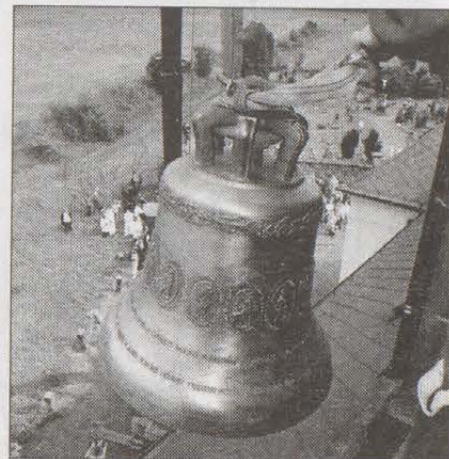
Ročník XI

číslo 8 – září 2006

www.biskupstvi-ltm.cz

Zvony zní nad Kerharticemi

V sobotu 9. září 2006 zažila malá farnost Kerhartice na Děčínsku velkou slavnost svěcení nových zvonů. Asi 200 poutníků se shromáždilo u kostela sv. Máří Magdalény a všichni nedočkavě čekali na koňský povoz, který přivezl nové zvony do Kerhartic z českokamenického náměstí, kde byly vystaveny během Mariánské pouti. Když se povoz objevil u kostela, mnozí hned pro vzpomínku fotografovali historický okamžik.

Ještě je třeba doplnit, že se na finančním pokrytí této zakázky podílel Česko-německý fond budoucnosti, němečtí rodáci z Kerhartic, město Česká Kamenice, místní občané a farnost. Nové zvony ulila firma Rudolfa Pernera v německém Passau. Tato firma je původně firmou českou, založena byla v Plzni v roce 1700 a poté odlévala zvony v Českých Budějovicích. V roce 1945 však musela z důvodu německé národnosti majitelů odejít do sousedního Bavorska. Nebyť první a druhé světové války, slyšeli bychom jejich zvony z nejedné české věže.

Mgr. Marcel Hrubý, foto Radvan Boček

Zvony zasvěcené sv. Máří Magdaléně (365 kg) a 14 svatým pomocníkům (290 kg) požehnal náš pan generální vikář, Mons. Karel Havelka. Poté přistavený jeřáb vyzdvihl zvon do věže, kde šikovní montéři začali ihned pracovat na jejich zavěšení. Po posvícenské mši svaté, kterou generální vikář celebrouval s dalšími pěti duchovními z děčínského vikariátu i z Německa, se nové zvony rozezněly celými Kerharticemi spolu s historickým zvonem, který se ve věži zachoval.

Na tvářích mnohých návštěvníků bylo vidět dojetí nad krásným souzvukem tří zvonů. Vždyť tři zvony zazněly z kerhartické věže naposledy v roce 1942, kdy byly tehdejší zvony, stejně jako v dalších obcích, z věže sejmuty, roztaveny a použity pro válečné účely. Od soboty 9. září se třikrát denně zvuk zvonů nese celou obcí.

Generální vikář litoměřické diecéze Mons. Karel Havelka svěť zvonu Máří Magdaléna (365 kg) a 14 svatých pomocníků (290 kg)

Obnova biskupského gymnázia v Bohosudově

Stalo se vedle baziliky Bolestné Matky Boží v Bohosudově roku 1947. My mladí jsme šli „budovat pohraničí“, jak se říkávalo. Bylo to na pokyn ThDr. Berana, arcibiskupa pražského, přestěhovat Arcibiskupské gymnázium z Prahy do Bohosudova. V Praze toto gymnázium ztratilo roku 1947 budovy a v Bohosudově vojenský lazaret uvolnil areál bývalého biskupského gymnázia. Pracovalo se ve dne v noci, aby se stihl termín do 1. září. Převážel se nábytek z Prahy ze semináře, otevíraly se depozitáře zdejšího gymnázia, aby vznikl nový ústav na úrovni bývalého pražského gymnázia. Na úrovni? Dnes se tomu nechce ani věřit – ústav, kdysi se

470 studenty, s 38 členy profesorského kmenového sboru, 52 osobami personálu, s plným vybavením, tj. s velkoobdobnou kuchyní a jídelnami, s vlastní pekárnou, s výkrmnou dobytka a porážkou, prádelnou a vodovodem ze St. Dvora, s koupalištěm obehnaným kabinami, s vlastním zahradnictvím a ovocnými sady, s vilou na víkend pro konvikt i profesory atd., a to všechno bylo zajištěno výnosem ze 320 ha lesa, ze „Zahrady Čech“, ze statku Stvolínky a jiných církevních dotací...

A jak nacisté dne 28. února 1939, tak i komunisté 13. 4. 1950, co věky budovaly, zničili škrtem pera. Za jednu noc tu zmizeli všichni studenti a téhož dne se dům proměnil ve věznici pro 360 řeholníků, hlídaných ostrahou jako v koncentracích. A aby se likvidovala i památka na tento kulturní stánek, přišly vníveč bohaté sbírky motýlů, vzácná sbírka numizmatiká, sbírky kamenů a laboratoře. A nejen česká a německá knihovna, ale i vzácná knihovna klášterní se vyhazovala oknem na klášterní vozy. Jen 11 beden bohosudovského archivu a přes 400 čísel prvotisků, včetně fotografií Leskovecké bible zachránil

P. Rabušic k slušnému zacházení. Ale i vzácné kodexy a celý Migne mizely korytem z okna na těžká nákladní auta. Kdo se této práce odmítl účastnit, byl ihned odeslán do pracovního tábora do Želiva. Staří profesori, důstojní kmeti, vázali pak uzlíky na gumičkách do tepláků, mladí chodili do Elektroporcelánu čistit výlisky před vypalováním.

Předávání maturitních vysvědčení v bohosudovském gymnáziu se koná pravidelně v sousední bazilice Panny Marie Bolestné.

A společně nuceně poslouchali dělnické školení o marx-leninismu.

V měsíci září 1950 nastoupili na jejich místo řeholní sestry, které byly donuceny opustit svou práci v nemocnicích, chorobincích, starobincích, dívčích ústavech a gymnáziích. A pak po dvou letech přišlo vojsko, OBZ, PTP a 1969 se tu zabydlela sovětská armáda a co armáda za 22 roky „nevybydlela“, to zničila roku 1990 sedmdesátičlenná likvidační četa. „Viděl jsem na vlastní oči, jak důstojník obchází a železnou tyčí rozbíjí i svítidla,“ svědčí místní farář. Budovy, které byly hodnoceny kdysi na 90 milionů, se vrátily v ohodnocení sedm a půl milionů korun. Celý areál byl vrácen ve stavu stejném jako ostatní objekty po odchodu sovětské armády. Ruiny. Urychlený odchod způsobil výbuch tanku a požár v garážích a lánzi. A pak už jsme čekali na předání budov.

Pan biskup Koukl požádal MŠMT o povolení obnovení gymnázia, i když ještě nebyla upravena budova. Veřejnost projevila zájem o obnovení gymnázia, a to i proto, aby zdejší studenti nemuseli docházet jinam. MUDr. Jan

Ševčík založil Nadaci na obnovu a rozkvet Biskupského gymnázia, k němu se přidali první členové Mgr. Eva Leixnerová, Mgr. Jan Žák, starosta Karel Riegel, který nám dělal spojku na MO v Praze, a jiní aktivisté a studenti. Pro začátek se obnovovala rezidence. Potíže dělaly nejen finance, ale i nově vzniklé nezkušené firmy. Teprve sedmá z nich uvedla budovu do stavu, který odpovídal školním předpisům. Září 1993 bylo svědkem nástupu prvních 156 žáků a 15 profesorů. Jen sám Bůh ví, kolik obětavých rukou, kolik dobrodinců a práce stála obnova Biskupského gymnázia v Bohosudově.

P. Josef Cukr SJ, Velehrad

Křesťanské školství

„Nauč mě dobrotě, moudrosti a vědění, neboť důvěřuji Tvým předpisům.“

Začíná školní rok. Ve farních učebnách se to začíná znovu hemžit dětmi. Také do církevních škol (Bohosudov, Varnsdorf, Jablonec) nastupuje několik stovek žáků a studentů. Pro církve je to příležitost, jak oslovit širší spektrum mladé generace. Církevní školství má v severních Čechách těžkou pozici, léta ji statečně hájí. Ovšem stále chybí kvalitní katolický pedagogický personál. Jméno církevní škola tak zůstává spíše jen v záhlaví úředních listin, než v atmosféře jednotlivých tříd.

Jako každý školní rok si musíme připomenout Ježíšova slova, která se na naši litoměřickou diecézi vztahují: Křesťané mají být „kvasem“, který prokvasí celé těsto. Někteří učitelé na státních školách jsou věřící, mají možnost vydat svědectví. Také kněží vyučují různé předměty (latina, odborné předměty) na státních školách a mají možnost působit pozitivně na novou generaci.

Modleme se i v našich kostelech za evangelizaci mladé generace a za ty, kteří vyučují a mají možnost pozitivně na děti a mládež působit. Jenom moudrost od Boha přivede sebevzdělanější mládež k správnému životnímu stylu a opravdové kultuře života.

P. Miroslav Dvouletý, šéfredaktor

Oslavy 950 let od založení svatoštěpánské kapituly

O slavnosti posvěcení litoměřické katedrály se sešli na biskupské kurii okrskoví vikáři, kteří se zabývali mimo jiné připravovanými oslavami výročí 950 let od založení Svatoštěpánské kapituly v roce 1057 za knížete Svyatopluka II.

Oslava tohoto výročí bude probíhat v litoměřické diecézi celý rok, a to od svátku sv. Štěpána 2006 do sv. Štěpána 2007. Tyto celoroční oslavy bude provázet řada významných akcí: vikariátní pouti s biskupem do bazilik, odborné sympozium, výstavy i hlavní oslavy a řada doprovodných akcí (obrazová publikace, plakáty, sborník sympozia, pamětní listy, internetová prezentace atd.).

Protože se jedná o mimořádnou událost týkající se celého regionu, záštitu nad oslavami už převzal také ústecký hejtman, město Litoměřice, rektor ústecké univerzity a další subjekty.

Přejeme a vyprošujeme Kapitule sv. Štěpána, aby nadále rozvíjela svou záslužnou úlohu Bohem jí svěřenou. Případné návrhy či podněty můžete posílat na litoměřické biskupství. Kontaktní osoba: Mgr. Lada Hlaváčková, Dómské nám. 10, 412 88, pamatky@biskupstvi-ltm.cz

P. Mgr. Martin Davídek, tiskový mluvčí litoměřické diecéze

Katedrála sv. Štěpána před večerní slavnostní mší k výročí posvěcení katedrály.

Ve středu 20. září 2006 oslavila litoměřická katedrála sv. Štěpána výročí posvěcení chrámu. Slavnostní mši celebrouval biskup Pavel Posád, hlavními koncelebranty byl biskup Josef Koukl a kanovníci katedrály: Mons. Karel Havelka – probošt kapituly, P. Stanislav Bečička a P. Jiří Hladík.

Předběžný harmonogram oslav

- 26. prosince 2006 – zahájení oslav 950 let svatoštěpánské kapituly v katedrále sv. Štěpána
- 21. dubna 2007 – pouť do baziliky v Bohosudově (krušnohorský, lounský a teplický vikariát)
- 28. dubna 2007 – pouť do baziliky ve Filipově (děčínský, ústecký a litoměřický vikariát)
- 5. května 2007 – pouť do baziliky v Hejnicích (liberecký a turnovský vikariát)
- 19. května 2007 – pouť do baziliky v České Lípě (českolipský a mladoboleslavský vikariát)
- 15. června 2007 – odborné sympozium v kulturním domě v Litoměřicích ve spolupráci s univerzitou J. E. Purkyně v Ústí nad Labem
- 16. června 2007 – hlavní oslava v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích, exkurse na vybraná místa v areálu biskupství, výstava 950. let kapituly, večerní slavnostní koncert v katedrále atd.
- na podzim 2007 – den otevřených dveří v areálu biskupství
- 26. prosince 2007 – zakončení oslav 950. let svatoštěpánské kapituly v katedrále sv. Štěpána
doplnění či změna programu vyhrazena

Litomyšl 2006

aneb Celostátní setkání animátorů očima mladých z naší diecéze

Asi každý z vás zaregistroval, že v průběhu léta se tu a tam objeví v Čechách povolená nebo nepovolená technoparty. Z blízka i z dále se sjíždějí spousty mladých lidí, tančí při techno music, popíjejí alkohol, objevují se tam i drogy, prostě se chtějí „bavit“.

Jsem velice rád, že se nekonají jen tato ne vždy povedená setkání mladých, ale že se scházejí i mladí křesťané, jejichž cílem není opít se, zkusit nějakou novou drogu nebo tančit do vyčerpání apod., ale prohloubit svůj vztah s Bohem, navázat nová přátelství, obohatit se o nové zkušenosti.

Už od roku 1984, kdy papež Jan Pavel II. pozval mladé lidi z celého světa do Říma na oslavu Jubilea mládeže, pravidelně probíhá na celosvětové úrovni setkání mladých lidí se svatým otcem (loni bylo v Kolíně nad Rýnem a účastnilo se ho i několik tisíc mladých z ČR), dále pak jsou to setkání mládeže na národní úrovni. Poslední bylo před třemi lety ve Žďáru nad Sázavou a už nyní se připravuje národní setkání mládeže v Klokotech u Tábora, které se uskuteční příští rok v létě.

Animátoři si nehráli s loutkami

Letos proběhlo celostátní setkání animátorů v Litomyšli, kam se sjelo přes pět set mladých lidí – animátorů. Jsem velice rád, že jsem se mohl této akce zúčastnit jako zástupce za lito-

měřické diecézní centrum pro mládež. Z naší diecéze se setkání zúčastnilo dvacet mladých animátorů

Kdo to vůbec je ANIMÁTOR? Animátor je člověk žijící naplno. Šťastný, optimista, schopný předávat naději druhým. Člověk, který se svým životem, službou, příkladem či prací věnuje ostatním. Člověk, který není lhostejný a líný. Animátoři mládeže mají svoji vlastní formaci, díky níž se připravují a získávají důležité vědomosti a hodnoty pro svůj duchovní růst i pro svoji službu druhým mladým lidem.

Už samotný název ANIMÁTOR vypovídá. *Anima* znamená latinsky duše. Animátor je tedy takovou duší, středem, můžeme říct srdcem společenství, které vede. Tito mladí, kteří vedou a starají se o mladé, společně prožili jeden týden od 13. 8. – 19. 8. 2006 v historické a krásné východočeské Litomyšli.

Katechismus a modlitba

Nosnými tématy celého setkání byly KATECHISMUS A MODLITBA. S katechismem mladé lidi v přednáškách teoreticky seznamoval otec biskup Jiří Paďour, prakticky pak P. Jan Balík. Velice důležitou částí programu byla škola modlitby, kdy účastníci absolvovali nejprve teoretické přednášky týkající se různých typů modlitby a růstu v modlitbě. Nechyběla ani konkrétní svědectví. Pak měli možnost

animátoři v užších společenstvích modlitbu sami prožít.

Na programu bylo i širší vzdělávání, které probíhalo v menších skupinkách pod vedením fundovaných přednášejících. Z nabízených témat např.: Svátost smíření; Už vím, kým (čím) být; O svátosti, odvaze a čistotě; Co mě v církvi pálí aneb chvíle bez tabu; Písmo svaté; Hudba dobrá a špatná, gospel; Ekumenismus, ... ale zbav nás od zlého; Démoni? Okultismus? Nebezpečí? Týká se mě to vůbec?; Když mě to v kostele nebaví; Průnik úvah o sexu a křesťanství; Drogy, Alkohol a jiné závislosti a spousty dalších témat, která dnešní mladé lidi zajímají. Samozřejmě nechyběla možnost sportovního vyžití, nabídka koncertů apod. Vrcholem každého dne byla eucharistie, kterou spolu s námi vždy slavil některý z našich biskupů.

Duchovní servis

Pro mě bylo velice silným zážitkem, když jsem mohl být k dispozici ve zpovědnici ke svátosti smíření. Touha mladých lidí smířovat se s Bohem, potřeba duchovních rozhovorů je u mladých opravdu velká. Každý den kněží zpovídali několik hodin! V mladých lidech je velká touha po svobodě, a to i po osvobození od hříchů a všeho, co je na jejich životní cestě spoutává a činí tak nesvobodnými. To popisují slova zesnulého papeže Jana Pavla II., který velice dobře rozuměl současné mládeži. Pronesl je při Jubileu mládeže 11. dubna 1984 na náměstí sv. Petra v Římě jsou stále aktuální. Řekl: „Hlavní překážku vaší svobody představuje hřích, který znamená říci »ne« Bohu. Ovšem Ježíš Kristus, Boží Syn, je připraven odpustit všechny hříchy, a právě toto činí Ježíš ve zpovědi, ve svátosti pokání. Ve zpovědi sám Ježíš odpouští vaše hříchy a navrácí vám svobodu, kterou jste ztratili, když jste řekli »ne« Bohu. Drazí mladí, milujte svou svobodu, cvičte se v ní tím, že budete říkat Bohu »ano«. Nevzdávejte se své svobody. Získejte ji zpět, když jste ji ztratili, a posilujte ji, když zeslábně – to vše právě ve zpovědi. Pamatujte na Ježíšova slova: »Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodní.«“ (Jan 8, 36)

Mladí animátoři měli na tomto setkání možnost hodně načerpat. Pevně věřím, že této nabídky využili a budou teď každý opravdovou „duší“ společenství ve svých farnostech.

P. Radek Vašínek, DCM, Mladá Boleslav

Invalidní vozík nebo klášter?

Společně jsme si vyslechli několik zajímavých svědectví. Už nevím, jak se ta paní jmenovala, ale tohle jsem si zapamatovala: Jako malá byla velice živé dítě, a tak si jednou udělala úraz na houpačce a ochrnula na dolní končetiny. S rodiči jela na nějaké poutní místo a její tatínek prohlásil: „Pokud by ses uzdravila, tak bys šla jistě do kláštera, vid’? Jako dík Bohu.“ A tak ta paní nám povídala, jak se celou tu dobu modlila, aby se neuzdravila, že teda raději bude na vozíku. A teď je stále na vozíku, ale šťastně vdaná a děti k tomu.

Další aktivitou byla praxe modlitby. Zde jsme si také mohli vybrat, jakým způsobem se chceme modlit. Když už jsme u toho modlení, tak jsme se zde naučili znakovanou češtinou modlitbu Otče náš. Ale nechyběl breviář, růženec a nej-různější rozjímání nad Písmem. Moc mě toto setkání obohatilo, nové informace, tak trochu návod, jak růst v duchovním životě, vyměnění zkušeností s ostatními animátory. A tak doufám, že po tomto setkání nezbude jen spousta článků a fotek, ale že začneme konat.

Anežka Pekárková, Teplice (celý komentář na www.litomerice.signaly.cz)

Osecká pout'

V polovině srpna oživily jako každý rok tisíce návštěvníků město Osek na tradiční osecké pouti, jedné z největších v našem kraji. Ve dnech 19.–20. srpna se konala na řadě míst ve městě řada kulturních a zábavných programů. Jedním z nejvyhledávanějších míst je nádvoří oseckého kláštera, kde se opět představilo historické tržiště. S klášterem souvisí celá historie této pouti, která byla původně čistě náboženskou a církevní slavností, postupně však dostala světský charakter a stala se z ní městská slavnost.

Opat Bernhard se starostou města Osek ing. Jiřím Hlinkou a dalším řeholníkem P. Charbelem na klášterním nádvoří po besedě s občany a návštěvníky.

Doba konání byla a je dána zasvěcením klášterního chrámu Nanebevzetí Panny Marie. Tato slavnost připadá na 15. srpna a pouť na víkend po tomto datu. Všechny kostely cisterciáckých klášterů na světě jsou tak jako osecký kostel zasvěceny Nanebevzetí Panny Marie, čímž je vyjádřena zvláštní úcta tohoto řádu naší nebeské Matce. Přistupuje ještě další důvod datování pouti. 20. srpna je totiž svátek sv. Bernarda, největšího světce cisterciáckého řádu, který žil ve 12. století a zasloužil se o počáteční rozmach jeho klášterů – ty se šířily z Francie po celé Evropě.

Zde si všimneme duchovní stránky pouti, kterou bohužel většina návštěvníků nevnímá a jen malá část se zamyslí i nad historií a nad vírou našich předků. Tuto stránku se v současné době snaží klášter opět probudit a obnovit.

Slavnost Nanebevzetí Panny Marie opat Bernhard důstojně osla-

vil pontifikální mší svatou za účasti mnoha věřících, mezi nimi i hostů z Německa a Rakouska. Koncelebroval salesián z Teplic P. Benno Beneš, dřívější provinciál této kongregace. V kázání vyzdvihl vztah cisterciáků k Panně Marii a líčil i svůj osobní vztah k cisterciákům, který má od dětství, neboť se v Oseku narodil a byl cisterciáky vychován. V Oseku je dnes věřících málo, ale ti se denně v kostele modlí růženec a úcty k Pánu Ježíši projevují denně adorací před vystavenou Nejsvětější svátostí oltární.

Zatímco venku proudil rušný pouťový život, shromáždili se v neděli 20. srpna v klášterním kostele početní věřící, aby oslavili den Páně, ale i slavnost sv. Bernarda, která připadla právě na neděli. Pontifikální mši sv. sloužil opat Bernhard Thebes. Přijal jako řádové jméno právě jméno tohoto světce. Jako kazatel vystoupil P. Filipp Irmer, který česky a německy navázal na text evangelia – Ježíš je živým Chlebem, který sestoupil z nebe. Z něho zcela žil sv. Bernard a o to se snaží i opat Bernard. Po mši svaté se v opatském sále kláštera konalo malé pohoštění a opatovi blahopřáli přítomní věřící a hosté.

Na programu pouti byla v odpoledních hodinách na nádvoří kláštera beseda opata Bernarda a oseckého starosty ing. Jiřího Hlinky s občany a návštěvníky pouti. Tato beseda má už několikaletou tradici a přítomní se mohli ptát na všechno, co je zajímavé o klášteře a Oseku. Představitel města a kláštera se pravidelně scházejí. Svědčí to o dobré spolupráci mezi klášterem a městem.

Klášter je pro město hlavním objektem turistického ruchu a opat Bernhard pronajal vstupní areál kláštera městu, které zde zřídilo informační a turistické centrum. Město podle možností podporuje klášter. Je to příklad, jak spolupráce mezi církví a státem na komunální úrovni může fungovat, na rozdíl od vztahů na vyšší úrovni.

Norbert Krutský

Základní pravdy katolické víry – IV.

Bůh Syn se stal člověkem, aby nás svou smrtí na kříži vykoupil a navěky spasil

Udělá-li člověk něco špatného, něco, čím třeba druhého poškodil nebo jen zarmoutil, pocítí ve svém nitru výčitky a probudí se v něm zpravidla i touha po usmíření a nápravě způsobené škody. Už od prvního hříchu cítili lidé povinnost usmířovat za své zlé činy také Boha, poněvadž dobře tušili, že svým nesprávným jednáním nepoškodili jen sebe nebo svého bližního, ale zarmoutili také svého Stvořitele. Z biblického vyprávění o Kainovi a Abelovi víme, že už na počátku lidských dějin přinášeli lidé Bohu v oběť dary přírody, aby od sebe odvrátili zasloužené tresty za hříchy. Bylo tomu tak u všech národů a také v Izraeli po celou dobu, co platil Starý zákon. Přesto lidé cítili, že takové oběti jsou nedostatečné, poněvadž žádná z nich nemohla očistit lidskou duši od hříchu a plně vyvážit urážku nekonečně svatého Boha.

Bůh věděl, že lidé nemohou sami napravit zlo, které způsobili. Boží spravedlnost totiž vyžadovala někoho, kdo je tak svatý jako Bůh. Poněvadž Bůh neopustil člověka, ani když mu člověk odepřel poslušnost a ztratil

jeho přátelství, rozhodl se mu v jeho tíživém postavení pomoci. Poslal na svět svého Syna, který se stal člověkem a v lidské přirozenosti jménem všech lidí přinesl svému Otci potřebné dostiučnění.

Ježíšova násilná smrt nebyla ploidem náhody v rámci nějaké nešťastné shody okolností. Patří k tajemství Božího plánu, jak to vysvětluje svatý Petr jeruzalémským Židům hned ve

svém prvním svatodušním projevu: „On byl vydán, jak to Bůh předem rozhodl“ (Sk 2, 23). Tento biblický jazyk však neznamená, že ti, kdo Ježíše „vydali“ (Sk 3, 13), byli jen pasivními vykonavateli scénáře předem sepsaného Bohem. Před Bohem jsou všechny okamžiky času přítomny ve své aktuálnosti. On tedy stanovil svůj věčný plán „předurčení“ tak, že do něj zahrne svobodnou odpověď každého člověka na svou milost. Církev učí, že „každý hříšník je příčinou a nástrojem... utrpení“ božského Vykupitele.

Tím, že se Ježíš sjednotil ve svém lidském srdci s Otcovou láskou k lidem, „projevil jim lásku až do krajnosti“ (Jan 13, 1), protože „nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí život“ (Jan 15, 13). A tak se v utrpení a ve smrti stalo Ježíšovo lidství svobodným a dokonalým nástrojem jeho božské lásky, která chce, aby všichni lidé byli spaseni. Uvěřme Ježíšově lásce k nám a žijme tak, abychom se s ním mohli jednou v nebi věčně radovat. (Srov. KKC 598 a následující).

P. Antonín Audy, Bílina, foto jsr

Láska jako přikázání (cyklus Desatero)

Milovat budeš Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou silou. (Dt 6, 4)

Čím hlouběji dokážeme s pomocí Ducha svatého vrústat do lásky k Bohu a k bližnímu, tím víc ji bude naše srdce přijímat, až je Bůh jednou zcela, bezmezně vyplní svou láskou. Na konci života budeme souzeni z lásky, ze skutků lásky vůči nejmenším bratřím. „Měl jsem hlad a dali jste mi najíst, ...“

Ježíš nám ukazuje místo, kde se láska musí obzvlášť osvědčit. Je to láska k nepříteli: kladný postoj k tomu, kdo je mým nepřítelem, ne ke zlu, které mi činí, nýbrž k dobru, které je v něm jako v Božím tvoru. To je dokonalost lásky Kristovy, který mě tak miloval, že za mě zemřel (Gal 2, 20). Ježíš – Boží Syn, dokonalá bytost, se nechal odsoudit před Pilátem lidmi, kteří byli morálně hluboce pod ním.

Nejdokonalejší formulace lásky je u Jana: „Bůh je láska“ „Deus caritas est.“

(1 Jan 4, 8). Není větší lásky než položit život za své přátele. Kdo nemá lásku, nezná Boha. Kdo miluje, zrodil se z Boha.

„Láska je tajemství, které všechno, čeho se dotkne, proměňuje ve věci pěkné a Bohu milé. Láska k Bohu činí duši svobodnou. Je jako královna, nezná otrocké přinucení.“ Tak nám ji přibližuje sv. sestra Faustyna.

Láska jako „přikázání“ prozrazuje, že je jí v Písmu míněn mravní čin, a ne spontánní cit nebo vášeň!!! Láska, pokud ji chápeme jako cit – ta může vyprchat. Přijdou lidé, kteří si jednou slíbili lásku, úctu a věrnost až do smrti a konstatují: „My k sobě už nic necítíme.“ Jenže láska spočívá v tom, že chci dobro druhého, a má své sídlo ve vůli (a ne v citu nebo rozumu).

K pravdě člověka patří, že milovat

nelze neznámé. A proto jestliže máme někoho skutečně milovat, tak se jej snažíme co nejlépe poznat.

Je mnoho lidí, kteří žijí téměř bez hříchu. Jejich život plyne tichým tokem v jejich zaměstnání a rodině. Ve svém každodenním životě ze zvyku plní Boží vůli. A přece se nám jeví jejich život fádní, bez radosti, bez světla. Chybí jim láska k Bohu. Je možné je přirovnat k pěkně stavěnému krbu, ve kterém vyhasl oheň... Jsou to slušní lidé, ale ne svatí.

Tak málo chybí, abychom se ze slušných lidí stali svatými. Je třeba jen ještě větší lásky k Bohu, hlubší pokory před Jeho vůlí, trošku víc ducha oběti a dokonalejší plnění denních povinností. To je všecko. Naše srdce se musí celé naplnit Bohem a musí z něho přetékat láska, tak jako láskou přetéká srdce ženicha k jeho nevěstě.

připravil P. Alois Heger, Chomutov

Mše německo- českého přátelství v Boleboři

...se konala v sobotu 26. srpna v tamním kostele sv. Mikuláše. Naschvál píšu nejdříve „německo-“, neboť to byli Němci, rodáci z Boleboře, kteří tyto mše iniciovali. Nejen mše, ale i obnovu náboženského života v Boleboři.

Boleboř je „středisková“ obec v Krušných horách, kde bývala fara a velký barokní kostel, pod který patřilo dalších pět horských vesniček. V době odsunu Němců a období velkého sucha roku 1947, kdy bylo hodně požárů, shořel v Boleboři kostel i fara a dalších 12 domů. Ruiny kostela a domů stály v obci až do roku 1959!

Po pádu komunismu se zrodila myšlenka na postavení kostela nového. Němečtí rodáci, žijící zpravidla kolem Frankfurtu, sponzorovali tuto stavbu a místní němečtí rodáci pomáhali při stavbě. První mše se v novém kostelíku sloužila v srpnu roku 1993, kdy přijel z Litoměřic otec biskup Josef. Od té doby se konají srpnové poutě přátelství. Přijíždí sem kněz z přeshraničního Marienberg a kněz z Jirkova. Loni jsme přivítali také generálního vikáře Mons. Karla Havelku.

Němečtí rodáci každý rok přivezou nějaký dar pro kostel nebo financují opravy soch u cest v katastru obce. Po mši svaté máme vždy společné agapé, při kterém je příležitost k rozhovoru mezi Čechy, Němci v Německu a v Česku. Kostel svatého Mikuláše v Boleboři je zvláštní také tím, že je jediným nově postaveným farním kostelem v naší diecézi po převratu. Kostel je možné navštívit vždy o poslední neděli v měsíci, kdy je mše svatá v 15.00 hodin.

P. Miroslav Dvouletý, Jirkov

Pobaltský večer

Uprostřed léta se trmičtí farníci vydali na poznávací cestu severovýchodní Evropou – přes Polsko do Litvy, Lotyšska a Estonska. Po návratu uspořádali ve své farnosti tématický večer. O jaké poznatky a zážitky se podělili?

Cesta na severovýchod

Celé Pobaltí je převážně rovinou, nicméně příroda je velice hezká, často ještě panenská, neponičená průmyslem, přemírou dopravy a přebujelým turismem. Města jsou malebná a historicky bohatá, nicméně je zde stále ještě vidět šedivost a poničenost z minulých „sovětských“ desetiletí. Snad nejkrásnějším městem (co se týká čistoty, upravenosti a historické zachovalosti) je hlavní město Estonska Tallinn. Moře v Pobaltí je velice studené (alespoň při naší návštěvě bylo), kolem 12–13 °C. Delší koupání je tedy i při vyšších teplotách vzduchu téměř vyloučené.

Po návratu z cesty jsme uspořádali na trmičké faře „Pobaltský večer“. Jeho součástí byla výstava fotografií, promítání videa, pobaltské rybí občerstvení, středověká křesťanská hudba na dudy a beseda.

Křesťanství na severu

Celým večerem nás provázel zástupce řádu Německých rytířů, kteří Pobaltí ve vrcholném středověku christianizovali. Černý kříž na bílém poli byl jeho hlavním emblémem. Vyprávěl o počátcích křesťanské víry mezi pobaltskými kmeny.

Němečtí misionáři se zprvu (koncem 12. stol.) snažili místním lidem vštípit křesťanství pokojným způsobem. Nicméně kmenoví vůdci a s nimi většina lidu pokřesťanství stále v převažujícím měřítku odmítala. Několik málo lidí však křest přijalo. Jejich náboženský život byl samozřejmě v převážně pohanské společnosti velice znepríjemňován. Na to reagoval kolem r. 1200 nově jmenovaný biskup Albert, který přišel coby misionářský biskup do Pobaltí s úmyslem křesťanskou víru mezi baltskými kmeny prosadit stůj co stůj. Pod záminkou ohrožení oněch několika získaných křesťanů ohrožovaných svými soukmenovci přivádí s papežovým svolením do Pobaltí křížácké vojsko pověřené nyní

Průvodce „Pobaltským večerem“ – P. Jiří Voleský v kostýmu člena řádu Německých rytířů, kteří prováděli v Pobaltí misie.

již méně mírumilovnou christianizaci místních obyvatel. To se samozřejmě za těchto podmínek (nejednota a vojenská zpodílost převážně většiny baltských kmenů) velice brzy podařila.

Litevci však, velice dobří bojovníci, kterým jediným se podařilo své nejednotné kmeny sjednotit, nejen úspěšně odolávaly křížáckému náporu, ale dokonce se jim v roce 1410 podařilo po boku s Poláky Německé rytíře na hlavu porazit u dnes polského Grunvaldu. Zajímavé je, že dnešní Litva je paradoxně nejvíce katolická, Lotyšsko je z poloviny pravoslavné (silná rusifikace za Sovětů) a Estonsko je značně protestantské.

Zavítáte-li snad někdy do těchto končin Evropy, setkáte se s milými, pohostinnými lidmi, na nichž je vidět radost ze znovu nabyté samostatnosti a svobody, kteří zároveň se značnou národnostní hrdostí znovu budují svou dlouho potlačovanou identitu a jistě jsou velkým obohacením pro pomalu se tvořící „Evropský dům“.

Moravané

V seriálu národností představujeme národnost Čechům nejbližší. Po pádu Velké Moravy, kdy se nadvláda národů vzájemně vyměnila, žijí spolu více či méně ve volném svazku. Moravany spojovalo s Čechy cyrilometodějské kulturní dědictví, přemyslovská dynastie, svatí: svatý Václav (katedrála v Olomouci) a svatá Ludmila. Do Čech se vdala svatá Zdislava z moravského Křižanova. Husitství si „užili“ jak Češi, tak Moravané. V naší diecézi jsou všichni pováleční biskupové z Moravy (Trochta, Koukl, Posád). V sudetských oblastech je přistěhováno velké množství moravských věřících a také i kněží, kteří za komunismu nemohli studovat za moravské diecéze kvůli nízkým početním kvótám nebo jiným „problémům“. Z moravského Kunštátu pocházel i P. MUDr. Kubíček, jenž byl zavražděn na faře v Třebenicích. Díky konviktu umístěnému v Litoměřicích zde „zakotvilo“ mnoho moravských bohoslovců nebo kněží-misionářů. Tak bychom mohli pokračovat dál. Moravané přijíždějí do litoměřické diecéze na kněžská svěcení, na poutě do Filipova, do Jablonného, atd. Kontakty naší diecéze s Moravou jsou díky různým dějinným důvodům nadstandartní.

Františka Jeřábková

Já jsem od Znojma, z vesnice Únanov. Jako malé dítě už jsem byla v Kozlukách u Mostu na velkostatku. Můj otec tam dělal šafáře nějakému židovi. To bylo před školou. Do školy jsem pak chodila ve vesnici kousek od Bechyně. Rodiče jsou oba od Znojma. Dělal jsem si rodinnou školu. Po ní jsem se dostala v Praze k Benešům na Hrad. Nastoupila jsem tam na začátku roku 1948. Vařila jsem prezidentovi. On jedl velice skromně. To my jako služebnictvo jsme měli bohatší jídelníček. Pak pan prezident zemřel. V roce 1949 jsem si zažádala do textilní školy do Aše. Chtěla jsem tehdy utéct za hranice. Už jsem si to tam okukovala. Ale začala se o mě zajímat StB. Nějakou dobu jsem se ukrývala v Teplé v klášterním hospodářství. Tam jsme měli známé. Mé rodiče doma na Moravě ale popotahovali kvůli tomu, že jsem jim údajně zdrhla za hranice. Tak jsem se vrátila domů, aby nepykali za mě; ať

to dopadne, jak dopadne. Musela jsem se hlásit na policii. Hledala jsem si pak práci. Příbuzní se mě stranili. Trvalo to tři roky, než jsem si něco našla. Nikde mě nevzali, ani v Jihlavě ani v Brně. Ani v cukrárně na mytí nádobí mě nevzali, neboť jsem měla v pracovní knížce razítko od Benešů. Pak na přímluvu otce jsem se dostala ve Znojmě do Hospodářského družstva, kde jsem dělala poslíčka pro všechno.

Do pohraničí jsem se dostala přes svého manžela, který po vojně u pětákových musel podepsat práci ve stavebnictví nebo šachtu. Jeho kamarád ho pozval do Mostu. Tam jsme měli zanedlouho svatbu – roku 1954. Manžel pracoval v dílnách a pak i v dolech. Já jsem dělala v Pramenu. To razítko od Benešů mě „pronásledovalo“ pořád. V Mostě, když jsem šla do invalidního důchodu, pán četl všem tu pracovní knížku: „No jo, paní byla u Benešů!“. To už mě nakrkló a všem jsem opáčila: „A to bylo něco zlého? Vždyť to byl také člověk!“ Koukali na mě jako na zločince.

V Mostě se mi narodili dva kluci – hned za sebou. Tehdy jsem neměla nárok na proplacení mateřské dovolené pro toho mladšího. Mám to černé na bílém. To už mladší ročníky nevědí, jakými problémy procházely tehdejší matky. Vykládají, jaké jsme měly výhody. Neměli jsme.

A víra? My jsme přijeli do té naší vesnice, do Únanova, tam chodí velmi málo lidí. Dřív chodilo hodně. V tom Únanově jsem nezapadla. Byla to hodně komunistická vesnice. Žádné velké rozdíly dnes nejsou. Chodili jsme i v Mostě. Kdo chce, tak dělá.

R.D. Jan Kozár, vikář

Přihláška ke studiu theologie a do semináře podaná do Olomouce byla podmíněna kladnou odpovědí na otázku, zda jsem ochoten studovat za jinou – rozumělo se českou – diecézi. A když jiní mi určili litoměřickou diecézi, přijal jsem toto rozhodnutí jako projev Boží vůle, a tak „za hlasem tvým jsem šel, Pane“.

Působnost v této diecézi se mi od počátku víc než líbí: jsem zde rád a jako kněz šťastný, a to z toho důvodu, že mě tu chce mít nás nebeský Otec. Což zároveň působí vidět mnoho krásného a dává sílu k následování Krista v utrpení.

Nejen v tomto koutě Čech, ale všude je třeba žít apoštolsky, jako apoštolé. Ti totiž ve své působnosti žili stálou přítomnost svého Mistra a Pána. Oni měli jedinečnou výhodu, nejen pro svoji tříletou každodenní blízkost Ježíšovu, ale hlavně také po rozeslání ke všem národům. Při řešení každé situace prosili Ducha sv. o vnuknutí, co v této chvíli by dělal nebo jim říkal jejich dobrý Mistr. Nemuseli by vzpomínat, co o tom říká ten nebo onen teolog či koncil, ale takto žili stálou přítomnost Pánovu. Proto sv. Pavel nemohl napsat nic jiného než onen známý výrok: „Nežiji já, ale žije ve mně Kristus“. I Svatý otec ke konci své promluvy při generální audienci ve středu 6. 9. říká: „...nestačí jen číst evangelium, ale prožívat Kristovu přítomnost. Sám Ježíš prohlašuje: „jste moji přátelé, bratři“. A ještě lapidárněji to vyjadřuje modlitba za přímluvu Božího služebníka papeže Jana Pavla II.: „...důvěrou v nekonečné Boží milosrdenství a v mateřskou přímluvu Panny Marie zosobnil obraz Ježíše, Dobrého Pastýře“.

František Hutr

Do pohraničí jsem se dostal na kole... Po základní vojenské službě mi byla nabídnuta prodloužená dvouletá služba pro snadnější studium večerní jedenáctiletky. Když jsem tuto službu ukončil, oženil jsem se, a tak jsem zůstal v severních Čechách.

Rozdíl mentalit zde je. Jednoduše řečeno: lidé zde jsou rozežraní. Oproti lidem na jižní Moravě zde žijí tzv. z ruky do huby. Na jižní Moravě jsou lidé zvyklí získané peníze za úrodu (sklizeň) ukládat na dobu, kdy příjem není. Také mě udivuje značná spotřeba piva!!!

Považoval jsem za veliké plus, že můj představený v práci byl velmi ohleduplný a příliš se nezajímal o soukromé záležitosti. Proto jsem mohl bez obav praktikovat svou víru, aniž bych se musel obávat nějakých diskriminací. Příslušným školským inspektorem jsem byl pouze mírně upozorněn, abych se příliš nezviditelňoval. V současné době, až na nepochopení některých spoluobčanů, svou víru praktikuji bez problémů. Jsem členem LSsD (laické sdružení sv. Dominika) v Jirkově. Setkání máme až na výjimky jednou za měsíc.

P. MUDr. Ladislav Kubíček – Zapalují?

P. Ladislav se narodil moravským rodičům r. 1926 v Rachově na Podkarpatské Rusi. Studoval v Brně. Vystudoval teologii a medicínu. Jako lékař působil na chirurgii, gynekologii, v porodnictví, praktickém lékařství a psychologii. Základní vojenskou službu absolvoval u útvarů PTP. V roce 1959 byl odsouzen za podvracení republiky. Pracoval v dolech a v kamenoprůmyslu. Působil jako kněz v mnoha farnostech litoměřické diecéze a poskytoval duchovní cvičení – exercicie. Nyní vyšla kniha jeho nejlepších exercičních rozjímání – rozjímání kněze a lékaře v jedné osobě. Letos si rovněž připomínáme dva roky, co byl 11. září na své faře v Třebenicích zavražděn. Chceme si připomenout některé z jeho naprosto originálních myšlenek, které nebylo možno slyšet jinde, než právě u něj na faře.

Máme blíž k opicím nebo k andělům?

Proč bychom nemohli být anatomicky blízcí opici, když máme jednoho Stvořitele? Ale ponechme teď stranou opice. Ruku na srdce. Zamysleli jsme se někdy my křesťané nad svou příbuzností s anděly? Co když máme blíž k andělům než k opicím? To nás

nezajímá? Ve středověku byl život andělů často diskutován na univerzitách, dnes se nad tím usmíváme. Tenkrát byl svět myšlení zaměřen výš, nad člověka. Možná to bylo jednostranně přehnané, budiž. Třeba to byl extrém. A dnešní „opičí“ názory, to není extrém? Říkáme si, že jsme vědci, a existenci andělů popíráme jen proto, že jsou neviditelní. To není extrém? Tušíme, jak se

ochuzujeme, když nespolupracujeme se svými anděly strážnými a s anděly druhých, i našich protivníků? Vždyť v nich máme kontrarozvědku, diverzanty, proč jich nevyužíváme? Proč neprožíváme jejich přítomnost ve chvílích opuštěnosti, samoty nebo když se nemůžeme modlit?

Je naše tělo chlív nebo katedrála?

Složitě a důmyslně lidské výrobky obdivujeme. Naše tělo funguje mnohem dokonaleji než lidské výrobky a člověk to pokládá za samozřejmost, nezasne a neděkuje. Podívejme se třeba na lidské střevo, jak je složité a co vydrží. Není pouhým potrubím. Plní mnohem důležitější funkci a obdivuhodné je i to, že při styku s výkaly neshnije a nezreziví jako naše výrobky. Jak jsme nechápaní! Stále nemůžeme pochopit velikost Božího díla. Jak důmyslným Božím darem to naše tělo je! Bůh čeká, že mu budeme děkovat a se svým tělem podle toho taky zacházet. Všechno má svůj Bohem stanovený řád. Chuťové buňky na jazyku jsou taky darem Božím, který je možno s vděčností užívat, ale i zneužívat. Bůh nám dává tělo a chce, abychom z něj budovali „katedrálu“, v níž touží přebývat. Jaká škoda, že si z něj někteří dělají jen ekonomicky prosperující chlív...

Krása lidského těla

Dokud nám tělo funguje dobře, bereme to jako samozřejmost – „to je normální, to se vyvinulo, to příroda“. Klidně řád porušujeme, neděkujeme, neobdivujeme. Proč je naše tělo zároveň i krásné? Proč není pouze účelné? Uvědomujeme si až do morku kostí, že jsme stvořeni jako děti Boží? Jako živé obrazy Boží? To není fráze, to je lapidární skutečnost. Na světě jsou miliardy lidí a každý je jedinečný! Každý je jinak krásný. A co krása lidské tváře? Jak jsou lidé krásní! V poslední době se přímo labužnický vyžívám v kráse lidské tváře. Její krása nespočívá na povrchu, v kůži. Je v její hloubce. Krása lidské tváře je zvláště nápadná ve zpovědnici – jako na plátně se tam promítá krása čisté duše.

Knihu Zapalují? je možno zakoupit v prodejnách Karmelitánského nakladatelství v Liberci a v Litoměřicích.

Oslava 70. narozenin

Dne 12. září 2006 se sešla naše farnost, Novosedlice a Dubí, a také někteří farníci z Teplíc, spolu s otcem biskupem Pavlem a kněžími teplického vikariátu, abychom společně oslavili děkovnou mší svatou významné životní jubileum našeho duchovního otce P. Jana Dudyse.

Narodil se právě 12. září 1936 ve Vendryni u Trince, na severu Moravy. Po vystudování gymnázia v Českém Těšíně a teologické fakulty v Litoměřicích byl v roce 1961 vysvěcen na kněze za litoměřickou diecezi.

Nejprve působil jako kaplan v Litoměřicích a v r. 1965 byl ustanoven knězem ve farnosti Novosedlice a Dubí, kde působí dodnes. Léta svého působení v našich farnostech věnoval opravám a udržováním kostelů.

Je pro nás velkým příkladem v prožívání a slavení mše svaté, která je pro něj hlavním smyslem jeho kněžského života.

Přejeme mu, aby mu Pán dal pevně zdraví a žehnal jeho další kněžská léta mezi námi.

Fara

Když jsem poprvé ve svých asi pětadvaceti letech zavítal na faru, děkoval jsem vroucně Pánu Bohu za dvě věci. Za to, že na ní nebydlím a na žádné nikdy bydlet nebudu. Asi jsem děkoval málo nebo jsem neměl ten správný odhad – jisté je to, že dneska, kdy mi pomalu táhne na padesát a na záda, je fara mým domovem. Jak se to semlelo a kdo za to může, že jsem knězem, pochávám stranou. Konstatuji pouze fakt, že bydlím na své třetí faře, postavené roku 1746, naštěstí po Kristu. Je to fara historická, kamenná a památkově chráněná. Za dva a půl roku jsem si na ni celkem zvykl a nebýt toho, že se na ní nedá bydlet, neměl bych k ní ani žádné výhrady.

Její dvoumetrové kamenné zdi spolehlivě drží zimu i v létě, takže nemusím sundávat šálu a palčáky ani v červnu a spolubratr sněhulák mi v obýváku, do kterého střídavě prší a sněží, vydržel loni až do sv. Anny. Asi rok jsem se snažil děravou střechu opravit. Stálo mě to mnoho času a energie a každou noc do té doby jsem se budil strachem, že mi spadne na hlavu hřebenáč či bobrovka. Nyní mám konečně pokoj. Potom, co spadla střecha celá, spím bezstarostně jako mimino.

To je má nejšťastnější chvíle, kdy mohu po celodenní práci konečně zalehnout. Pomodlím se Breviář, dojdou se do kašny na náměstí umýt, odestelu karimatku, roztáhnou nad sebou deštník, kdyby náhodou otravoval bratr liják nebo sestra přehánka, jak by řekl sv. František, a pak se odeberu do sladké říše snů a zapomnění. Co by si pak prostý kněz mohl přát ke svému pozemskému štěstí více?

Minulý týden jsem toho štěstí ale v noci moc neužil. Nepřišel sice bratr liják ani sestra přehánka, zato se přihnal strejda české uragán a vzal si s sebou na památku můj deštník i se stanem na zahradě, fungujícím jako kaplanka. Nechci ale hořekovat nad nějakou spadlou střechou, člověk musí také něco vydržet a radovat se z jiných věcí, které mu zase vrátí radost a úsměv na tvář.

To se i na faře stává každý den kolem poledne při obědě. Bodří farníci mají svého kněze rádi a neuplyne ani měsíc,

aby mu něco k jídlu ze svého nadbytku, co už ani psík nechce, na faru nepřinesli. Někdy se stane, že zavítá v čas oběda na faru nějaká zbloudilá ovečka, a je na chudáku knězi, aby předvedl své kuchařské umění, přistavil nezvanému hostu židli a prostřel stůl. To je také důvod, proč na faře žádný stůl a židličky nemám. Nejsou k pastoraci nutné. Nutné jsou jiné věci. Například matriky. Dám tři, čtyři na sebe a hned mám na čem sedět či obědovat. Matriky mají výhodu, že jsou velké a masivní, a proto si kněz může být jistý, že mu je zloději neukradnou, leda by byli na hlavu. Avšak i matriky mají své nevýhody, musí se do nich totiž psát. To se naštěstí týká jen kněží – alfabétů.

Nejkrásnější okamžiky prožívá kněz na faře tehdy, když ho přijdou navštívit děti. Může si s nimi hrát, vyprávět jim něco o Pánu Ježíši nebo o sobě, podle toho, přišly-li na náboženství nebo chcete-li je už poslat domů. Na děti si musí kněz udělat vždycky čas,

i kdyby měl vstát v jedenáct hodin dopoledne z postele. Musí se na ně také stále usmívat, i když ho zlobí a lezou mu na nervy a na koberec. S citem jim musí říct, sundejte si ty zablácené botičky, nebo vám je omlátím o hlavičky! Dětem se pak na faře líbí, a když je má kněz rád, chodí jich k němu stále více a podle toho to také vypadá.

Když pak přijde na faru někdo jiný a sekne to s ním, hned jak otevře dveře, může mu kněz s čistým svědomím říci: „Já za to nemůžu, ten chlívek mi tu udělaly děti. To je hrozný, ta dnešní mládež.“

Takhle to chodí na mé faře postavené L.P. 1746. Přes všechny těžkosti na ní bydlím docela rád a za žádnou jinou bych ji neměnil. Už proto, že druhého takového troubu, který by na ní chtěl bydlet, bych stejně nikde nenašel.

*z knihy „Zlý farář přejel hodného psa“
od P. Barhoně, faráře
(s dovolením nakladatelství Triton)*

Zvon zpívá nám, my zpíváme zvonu

Netradiční doprovod měl společný koncert Jiřího Stivína a pěveckého sboru ZUŠ Jablonec nad Nisou „luventus, gaude!“

Koncert se konal v Rychnově nad Nisou, kde má Jiří Stivín své kořeny. Společným jmenovatelem všech skladeb byly zvony – ať už jako hudební motiv, téma lidové písně nebo jako zmíněný doprovodný nástroj. Znamý jazzman doprovázel dětský pěvecký sbor a vtipně improvizoval na skladby, které zpíval sbor. Stovka návštěvníků si odnesla radostný zážitek.

Vysvěcení kaple

Vysvěcení nově zřízené kaple sv. Ludmily v Domě pokojného stáří sv. Ludmily v Chabařovicích se uskutečnilo 22. září za účasti biskupa litoměřického Mons. Pavla Posáda, kněží působících na Ústecku, zástupců Diecézní charity Litoměřice, představitelů města Chabařovic, Ústí nad Labem, mikroregionu Milada, obyvatelů Domu pokojného stáří, věřících i široké veřejnosti.

Nová kaple v zařízení Oblastní charity Ústí nad Labem byla zřízena úpravou půdního prostoru za finanční pomoci nadace Renovabis. Prostor kaple byl oddělen od ostatních půdních prostor, vybaven střešními okny a dalším drobným vybavením.

Díky bezbariérovému přístupu výtahem může tato kaple sloužit i těm, kteří jsou méně pohybliví, na vozičku nebo i připoutaní na lůžko.

Vysvěcením se tento prostor stává kaplí a bude sloužit bohoslužebným účelům a jako prostor pro zklidnění a rozjímání obyvatelů Domova i občanů města Chabařovic.

Dům pokojného stáří sv. Ludmily slouží svým obyvatelům od loňského roku, je plně obsazen a zájem o ubytování v něm je obrovský – několiknásobně převyšuje jeho kapacitu. Péče o obyvatele domu je nepřetržitá a je zde kladen důraz na vytváření rodinné atmosféry a pohody. Naši snahou je umožnit klientům v co nejvyšší míře samostatnost a nezávislost v příjemném prostředí.

Text+foto Jan Rosenauer

Litoměřické varhanní léto

Letos již po šestnácté pod záštitou starosty města a litoměřického biskupa se konalo v katedrále sv. Štěpána šest koncertů Litoměřického varhanního léta. Tradičně na koncertech vystupují varhaníci čeští i zahraniční. Koncertu vždy předchází slavnostní přijetí umělce biskupem a starostou města, které se koná střídavě na biskupství a na radnici.

Posledního srpna v Litoměřicích koncertoval dómský varhaník z Fuldy, naší partnerské diecéze, Hans-Jürgen Kaiser. Ten je současně profesorem liturgické hudby na Univerzitě Johanna Gutenberga v Mainzu a nahrál řadu gramodesek a nahrává rovněž pro rozhlas a televizi.

text a foto jsr

Katecheze uprostřed Máchova jezera

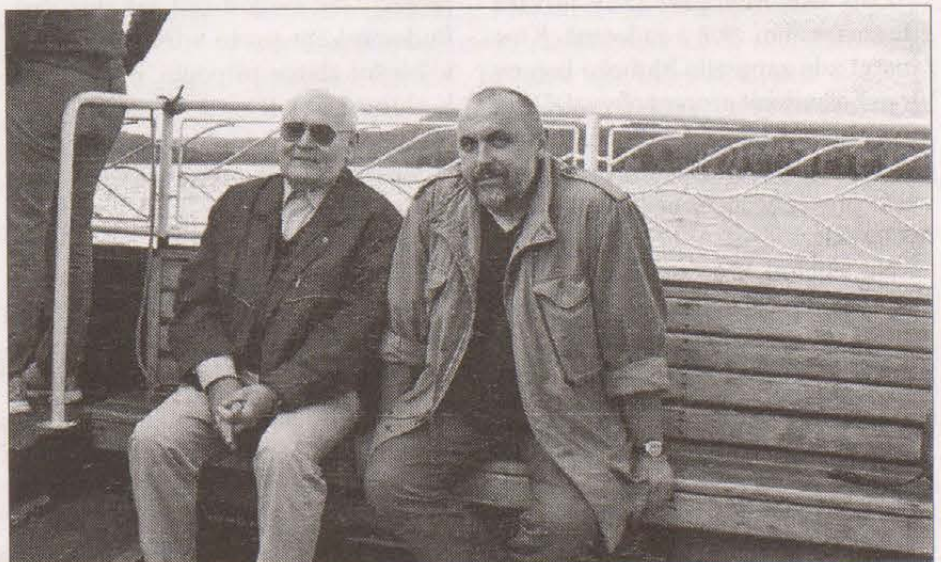
Otec Leopold Dvořáček O.Melit., který je duchovním správcem Doks, a jáhen Luděk Téra, který provozuje plavbu na Máchově jezeře, pozvali otce biskupa Pavla Posáda a farnost k společné cestě parníkem po jezeře.

V úterý 22. srpna ve 14 hodin se tedy v přístavišti sešlo několik desítek farníků z Doks, Dubé a České Lípy. I když se dni, ve kterém slavíme Panu Marii Královnu, drobné přeháňky nevyhnuly (a na palubě lodi je to zvlášť cítit), přesto přítomnost biskupa Pavla všechny povzbudila.

Biskup na lodi uprostřed Máchova jezera měl katechezi a lidé z farnosti mohli prožít, co znamená „sedět na

lodičce církve s biskupem uprostřed“. Biskup Pavel Posád v promluvě mimo jiné uvedl, že na rozdíl od kostela se z parníku hůře prchá, i když to není nemožné. Všichni kdo měli možnost se takto plavit, děkují otci Dvořáčkovi i jáhnu Luděkovi Térovi za výborný nápad uspořádat výlet na Máchově jezeře pod ochranou naší nebeské Královny.

P. Martin Davídek

Víkend pro ženy „dámská jízda“

Pořádá Centrum pro rodinu

Kde: Diecézní dům kardinála Trochty (DDKT), Komenského 4, Litoměřice

Kdy: 20. 10. – 22. 10. 2006

Témata: Vizážistika. Proč mladí sáhnou k drogám.

Začátek: pátek 19.00 h

Ukončení: neděle 15.00 h

Pátek: Seznámení, soutěž o nejlepší pečivo (každá žena upeče a přiveze slané či sladké pečivo, se kterým bude soutěžit o hodnotné ceny, a to pak bude konzumováno po celý víkend ke kafičku).

Sobota: Ivana Šabachová (vizážistka) – barevná typologie, trendy v líčení, chyby v líčení, vysvětlení postupu kompletního nalíčení, praktické ukázky

Neděle: Jindřich Macoun (sociální pracovník Doléčovacího centra v Děčíně).

Proč mladí lidé sahají po drogách? Jaké mají problémy? Jaký mají vztah s rodiči? Jak probíhá léčba, doléčování? Cím tito mladí lidé žijí? Můžeme jim porozumět?

Cena: 600 Kč/víkend.

Spacíky vezměte s sebou.

Podmínkou účasti je přihláška a účast na celém víkendu

Přihlášky zasílejte nejpozději do 13. 10. 2006 na adresu:

Iva Růžičková, Husitská 128/32, 417 41 Krupka, nebo E-mail: ruzickova@centrumprorodinu.cz. Informace: tel: +420 731 158 924, 417 852 315

Bible pro Filipíny

Vážení přátelé, milé sestry a bratři!

Filipíny každého na první pohled okouzlí nádherou své tropické přírody. Patří k nejkrásnějším ostrovním státům na světě. Rozkládají se na více než 7000 ostrovech, které jsou omývány čtyřmi moři. Většina místních obyvatel však žije na hranici chudoby.

Lidé hledají obživu ve velkých městech, ale nakonec končí ve slumech na jejich okrajích. K velkým problémům země patří nestabilní politická situace, zvláště separatistické snahy muslimského jihu, vyúsťující často v násilné akce.

Přes všechny překážky je víra Filipínců velmi živá a radostná. Křesťanství zde zapustilo hluboké kořeny. Víc než osmdesát procent obyvatel jsou katolíci, devět procent tvoří protestanti a jen pět procent muslimové. To je v této převážně muslimské části světa neobvyklé.

Ne všichni křesťané ale mají přístup k Bibli. Filipínská biblická společnost věnuje hodně úsilí šíření Bible mezi lidmi ve slumech, mezi obyvateli v odloučených částech země a mezi příslušníky národnostních menšin. Také nevidomí a zrakově postižení Filipínci doposud nemají příležitost poznat Písmo svaté. Na ně pamatuje místní

biblická společnost svým projektem vydání digitálních zvukových Biblí v jazycích tagalog a cebuano. Dostanou je zdarma nevidomí faráři, duchovní a další lidé, kteří zprostředkovávají Boží slovo ostatním.

Chtěli bychom přispět na tyto projekty jak modlitbami, tak finančně. Budeme Vám proto vděčni, když se k letošní sbírce připojíte. Zveme Vás k aktivní účasti na letošních Dnech Bible. Výsledek sbírky můžete poslat složenkou nebo převodem na naše konto číslo 129876273/0300, variabilní symbol: 9996, specifický symbol: Vaše evidenční číslo (máte-li je), konstantní symbol 0308.

Předem děkujeme za vaši ochotu podpořit šíření Božího slova ve světě.

S přáním Božího požehnání

Mons. ThDr. Josef Koukl,
místopředseda výboru ČBS
Mgr. Pavel Novák, ředitel ČBS

Kompendium Katechismu katolické církve

Katechismus v otázkách
a odpovědích

V těchto dnech vychází v Karmelitánském nakladatelství Kompendium Katechismu katolické církve. Jedná se o stručnou a srozumitelnou příručku katolické víry a morálky, která rozvíjí jak klasická nadčasová témata (Desatero, život ze svátostí, život v církvi atd.), tak specifické problémy moderní doby (individuální svoboda, nová situace rodiny, lidská práva atd.) i palčivé morální otázky (rozvod, eutanázie, potrat atd.)

Hlavní přednosti tohoto průvodce katechismem: **Přiměřený rozsah** shrnující základní body katolické víry a morálky. **Příloha** obsahující hlavní společné modlitby a základní formulace katolické nauky. **Přiměřená náročnost** – cílem kompendia je srozumitelný text vedoucí k pochopení katechismu katolické církve.

K dostání ve třech různých provedeních: Vázané, 216 str., větší formát, 200 Kč (obj. č. 101158); brožované, 216 str., větší formát, 150 Kč (obj. č. 101190), brožované, 216 str., menší formát, 100 Kč (obj. č. 101205).

Karmelitánské nakladatelství s.r.o., Thákurova 3, 160 00 Praha 6, tel.: 220 181 350, fax: 220 181 390, e-mail: paha@kna.cz, <http://www.kna.cz> <http://www.ikarmel.cz/vyber/kompendia>

KOMPENDIUM
KATECHISMU
KATOLICKÉ
CÍRKVE

KARMELETÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ

Římskokatolická
farnost v Křižanech,
Obec Křižany a
Občanské sdružení
Křižanský trpaslík
Vás zvou na tradiční

Křižanské slavnosti

Sobota 30. září

9.00 – 13.00 Den otevřených dveří

s krátkým výkladem v moštárně a palírně STARÁ DÁMA (200 m pod kostelem)

13.00 Malá VÝSTAVA ze života obce a farnosti

Možnost zakoupit si křížky, růžence, obrázky a kalendáře na rok 2007 – kostel sv. Maxmiliána

14.00 benefiční koncert na záchranu kostela v Křižanech
Smíšený sbor CANSONETTA pod vedením sbormistra Radomíra Starého z Osečné – kostel sv. Maxmiliána

16.00 koncert pro seniory „Z BABIČČINY KRABIČKY“
Orchestr Akord pod vedením kapelníka Vratislava Bretšnajdra. Vstup a občerstvení pro seniory zdarma, doprava z obou částí obce zajištěna vozem křižanských hasičů

Sál Kulturního domu v Žibřidicích

20.00 Taneční zábava pro všechny generace

Orchestr Akord kapelníka Vratislava Bretšnajdra
Sál Kulturního domu v Žibřidicích. Vstupné 30 Kč

Neděle 1. října

Od 12.00 v Křižanské pekárně možnost zakoupení čerstvého pečiva přímo od pece (Křižanský chléb)

14.00 Malá VÝSTAVA ze života obce a farnosti

Možnost zakoupit si křížky, růžence, obrázky a kalendáře na rok 2007 – kostel sv. Maxmiliána

15.00 Poutní mše svatá ke cti sv. Maxmiliána

Hlavní celebrant R. D. ICLic. Michal Podzimek Th.D.

Turnaj v sálové kopané

OREL ZVE VŠECHNY ZÁJEMCE (i ty, kdo se sálové kopané nevěnují soustavně, ale rádi si někdy přijdou zasoutěžit, i když nevyhrají; zahrají si všichni) k účasti na Turnaji Orla župy sv. Zdislavy v sálové kopané v Loukově u Semil v sobotu 30. 12. 2006 od 9 hodin. Kategorie: mladší žáci 1995 a ml. (4+1+do 3 náhradníků), starší žáci 1993 a ml. (4+1+do 3 náhradníků), dospělí (3+1+do 3 náhradníků).

Startovné 50–100 Kč na družstvo v žákovských kategoriích, 200–400 Kč v kategorii dospělých, méně s předstihem přihlášení. Propozice s formulářem přihlášky: <http://web.quick.cz/orel.zupa.sv.zdislavy>, případně orel.zupa.sv.zdislavy@quick.cz nebo Mgr. Vít Jůza, Loukov 1, 513 01 p. Semily, tel. 481 685 237, mobil 732 943 265.

Kapesní diář 2007 s liturgickým kalendářem

Stejně jako každoročně i letos vydalo nakladatelství Paulínky kapesní diář 2007 s liturgickým kalendářem, cena 75 Kč. Objednávky: Dcery sv. Pavla, Petráská 9, 110 00 PRAHA 1, tel. + fax: 222 311 206, 224 818 757, e-mail: paulinky@paulinky.cz, web: www.paulinky.cz

Diecézní setkání mládeže

Podzimní setkání mládeže s otcem biskupem proběhne v sobotu 21. října 2006 v Liberci-Ruprechticích. Téma setkání: katechismus a modlitba.

Místo: Kulturní zařízení „U Košků“, Vrchlického 50, Liberec 13 – Ruprechtice. Začátek v 9.45. Odpolední program: vystoupení skupiny SOLIDEO od 14.30 v kostele Sv. Kříže. Mše svatá s otcem biskupem Pavlem v 16 hodin.

Večer: VII. REPREZENTAČNÍ PLES MLÁDEŽE v kulturním zařízení „U Košků“. Zahájení v 19 hodin, zakončení o půlnoci (?) Soutěže! Bohatá tombola! Hraje hudební skupina FIRMUS. Vstupné 50 Kč.

Mcelská pouť

Mariánským ctitelům a přátelům Mcel

Dne 4. listopadu 2006 v sobotu se koná Mcelská dušičková pouť. Mše sv. bude v 10.00 hod. v kostele sv. Václava, poté následuje dušičková pobožnost za zemřelé na místním hřbitově. Následně bude v kostele jako obvykle Mariánské večeradlo.

Spojení do Mcel bude zajištěno jako v letech minulých, tj. veřejnou dopravou – s tím, že od hlavního nádraží v Nymburku bude vypraven autobus, který poutníky doveze do Mcel a zase zpět k vlakům. Odjezd od hl. nádraží je cca v 9.00 hod. a návrat do Nymburka okolo 13.00 hod.

Víkend pro chlapy

na téma spiritualita muže

27.–29. října 2006 v Domě setkání v Albeřicích (Dolní Albeřice 1, Horní Maršov)

Příjezd v pátek mezi 18.00 – 19.00 (respektujte, prosím, tento čas). Ukončení v neděli obědem. Cena: 700 Kč/víkend za celý pobyt, s pitím i se stravou. Jedinou podmínkou je účast na celém víkendu. S sebou nezapomeň: sportovní oblečení a obuv na výlet na Sněžku, bubny a püllitr

Něco nám chybí

Z naší společnosti se vytratily opravdové mužské vzory, a proto my chlapi často tápeme. Stali jsme se společností bez KRÁLE a bez OTCE. Mnoho dnešních mužů nikdy nepotkalo skutečnou osobnost, a kvůli tomu nikdy nenajdou svého vnitřního KRÁLE. Tu část v nás, která ví, že jsme dobří. Tu část v nás, která ví, že máme své dobré vlastnosti i kvality, na kterých lze postavit rovnocenný vztah k druhým. Nemusíte být populární v novinách, nemusíte mít velkou reputaci, protože to o sobě víte. A sem chceme všichni dojít...

Co potřebují muži?

Každý muž ke svému zralému životu potřebuje ne jen ženy, ale také mužský kolektiv, kde najde přátele, kteří ho se zájmem vyslechnou, kteří jsou s ním solidární a snaží se mu porozumět, a kde načerpá chlapskou energii, která pulzuje v kolektivu, kde nevládne konkurence, ale spolupráce.

Přihlášku prosím zašlete: František Růžička, Husitská 128, 417 41 Krupka 3, tel. +420 602 282 520, e-mail FRANTIŠEK.RUZICKA@MUKRUPKA.CZ

Proglas je možné v litoměřické diecézi naladit na frekvenci 97,9 FM z Ještědu. Vysílání rádia můžete

najít také v nabídce kabelových společností po celém území naší vlasti, naladit prostřednictvím internetu nebo skrze satelit.

Program pravoslavných křesťanů nabízí čtení ze třetího a čtvrtého dílu knihy Otec Arsenij. Vyprávění, které představuje tzv. modlitbu srdce, tentokrát přibližuje osudy tří děvčat, která se pro svoji víru dostala do sibiřského vyhnanství. Program uvádíme vždy v pátek ve 22.00 s reprízou v neděli po 17. hodině a 30. minutě.

Bedřich Jetelina, příležitostný spisovatel a pracovník internetového AWR rádia, bude hostem Jaroslava Kratky v programu Křesťan a svět v neděli 1. října. Po 17. hodině poslouchejte rozhovor s titulkem Když sloužit Bohu, tak naplno. (Pořad si můžete poslechnout také ve čtvrtek 5. 10. ve 22.30.)

Magdazín přináší ve středu 4. října možnost ptát se klinické psychiatricky MUDr. Marty Holanové. Po půl desáté dopoledne bude odpovídat na dotazy posluchačů týkající se duševních nemocí, poruch, depresí, nespavosti a dalších problémů.

Průběh stavby Komunitního centra Matky Terezy v Praze na Jižní Městě chce Proglas přiblížit v reportáži ve čtvrtek 5. října po 22. hodině. Hrubá stavba byla dokončena po necelém půlroce - co bude dál? (Reprízu zachytíte v sobotu 7. 10. v 17.00.)

Nadbytečná zátěž, která se objevuje na váze, bývá často spojena s hladovějící duší. Jak se zbavit zátěže z těla i duše radí ve svých kurzech Martina Mrázová z Evangelické církve metodistické z jihočeského Protivína. Poslouchejte program TWR Na sobotní frekvenci Proglasu 7. října v osm ráno a dozvíte se více. Slovem provází Ludmila Hojková.

Výkladový cyklus věnovaný Desateru pokračuje v pondělí 9. října po 22. hodině zastavením u příkázání Nepromluvíš křivého svědectví proti bližnímu svému. Uslyšíte názory věřících i náhodně oslovených občanů, výklad přidává P. Miroslav Cúth. (Opakujeme ve čtvrtek 12. 10. v 16.00.)

Evropský magazín ve čtvrtek 12. října krátce po 15. hodině otevře téma EU a bioetické otázky. Pohled křesťanů uvnitř struktur Unie na eutanázii, umělé přerušování těhotenství i další problémy hledáme společně s Jaroslavem Francem. (Repríza je přichystána v úterý 17. 10. ve 22.00.)

K cestě za tradičním japonským divadlem jste zváni v pátek 20. října ve čtyři odpoledne. Moderátor Proglasu Igor Dostálek strávil během léta několik týdnů v zemi vycházejícího slunce; k rozhovoru do programu Všimli jsme si ho pozvala Marie Blažková.

Šedesáté výročí kněžství si připomínal jeden z teplických salesiánů, P. Jan Rob. Za více než devadesát let svého bohatého života nasbíral jistě mnoho zajímavých a poutavých historek. Poslechnout si je můžete v rozhovoru, který nabízíme ve středu 25. října ve 22 hodin. Přípravuje Marína Koscelníková. (V repríze relaci přinášíme 1. 11. v 9.30.)

Esej italského filosofa 19. století Antonia Rosminiho Serbatihho nazvaný Komunismus a socialismus představí Knihovnička Proglasu v neděli 29. října ve 13.20. Přípravuje Marie Blažková.

Křížovka

1	2	3	4	5	6	7	8

Tajenka: rodiště moravské svěťice Zdislavy

1. sladkovodní ryba
2. impérium
3. poustevník ve Sv. Jánů pod Skalou
4. skákající obojživelník
5. přátelský pozdrav
6. část těla
7. obilovina
8. dopravní prostředek

Znáš moravskou církev?

1. Kdo byl prvním biskupem na Moravě?
A) Bruno B) Robert C) Jindřich Zdík D) Metoděj
 2. Jak se jmenoval první biskup moravské krve?
A) Kliment B) Gorazd C) Metoděj D) Vojtěch
 3. Kolik diecézí čítá moravská provincie?
A) 1 B) 2 C) 3 D) 4
 4. Kdo je v současnosti moravským metropolitou?
A) kardinál Vlk B) arcibiskup Graubner C) kardinál Špidlík D) biskup Hrdlička
 5. Který z těchto biskupů neslouží na Moravě?
A) Graubner B) Lobkowicz C) Cikrle D) Radkovský
 6. Pomocným biskupem v Brně je mons. Esterka, který je zároveň biskupem pro:
A) armádu B) krajany v cizině C) řeckokatolíky D) vysoké školy
- Fotohádanka: Poznáš Zdislavín hrad?

Fotografarar: Tempelrk
Tajenka: Křířovka, Teer: 1D 5B 3C 4B 2D 0B

Matka Boží „U Obrázku“

Liberec-Ruprechtice,
Jizerské hory

Ruprechtice byly založeny v 15. století v bohatě lesnatém prostředí. K získání zemědělské půdy káceli místní obyvatelé, vesměs dřevorubci, okolní lesy. Při tvrdé práci se prý rádi osvěžovali ve studánce, u níž byl na stromě zavěšen mariánský obraz malovaný na plechu. Vodě připisovali dokonce léčivé účinky.

Když v roce 1806 těžce onemocněl rychtář Georg Weber z Ruprechtic, jemuž pozemek studánky patřil, slíbil, že postaví poblíž studánky velký kříž, uzdraví-li se. Skutečně se uzdravil a v roce 1807 tam postavil kříž ve formě kalvárie a s postavami Panny Marie a sv. Jana. Zašlý obraz dal nahradit novým, který namaloval benediktinský mnich Herben z Broumova.

Nesmírný věhlas si získal ruprechtický pramen o deset let později: roku 1817 se u něj při pouti uzdravil slepý chlapec z Raspenavy. Každou neděli sem pak přicházely zástupy lidí, zvláště tehdy, když se – jednou do roka – raspenavský chlapec vracel k místu svého uzdravení. Roku 1883 dal zhotovit majitel pozemku Georg Weber poblíž studánky kamennou křížovou cestu, která byla lemována kaštanovou alejí. Když r. 1891 zemřel poslední mužský potomek Webrova rodu, převzala pozemek Antonie Webrová, provdaná Wildnerová, do své péče, aby toto poutní místo zachránila od zkázy a zániku.

Sbírka a stavba kostela

Třináct roků obcházela ruprechtické a kateřinské domy a sbírala peníze na nový kostel. První dar věnovala 90letá Jana Millerová, která bydlela ve čtvrti U Obrázku. V závěti dokonce odkázala svůj pozemek na stavbu kostela. Když dary v r. 1905 dosáhly částky 35 000 K, mohlo se pokročit k vypsání návrhové soutěže. Dne 26. března 1906 bylo se stavbou začato a 30. prosince 1907 byla hotová stavba předána stavebnímu výboru, když už před tím za deštivé neděle 27. července 1907 byla vysvěcena pražským světicím biskupem dr. Frindem. Bylo rovněž stanoveno, že oficiální název kostela bude znít: Římsko-katolický jubilejní kostel U Obrázku (Römisch-katolische Jubiläums Bildkirche). Tato novodobá secesní rotundová stavba se stala dominantou a ozdobou celého kraje.

Z bohatého vnitřního zařízení se dodnes zachovala oltářní mřížka, bohatá štuková výzdoba stropu a vzácná plastika Panny Marie, která je nyní v biskupském depozitáři.

Nedávná minulost

Po převratu se kostel dlouho opravoval. Až dne 22. srpna roku 1998 byl litoměřickým biskupem mons. ThDr. Josefem Kouklem znovu vysvěcen. Této slavnostní události byl přítomen i drážďanský světicí biskup Koch. Roku 2003 byla socha Panny Marie U Obrázku dekorována růžencem, který jí věnoval papež Jan Pavel II. Je to po vysvěcení kostela největší událost a milost, které se dostalo poutníkům a poutnímu kostelu U Obrázku.

P. Josef Dobiáš a P. František Opletal

Oltář kostela v roce 1930

Typický pohled na „Římsko-katolický jubilejní kostel U Obrázku“

Společná fotografie převážně duchovních z hlavní česko-německé pouti 7. 9. 2003

Hojná účast věřících (na fotografii oslava 95. výročí posvěcení kostela v roce 2002) není ojedinělá, poutní mše se konají v sezóně každý měsíc.

„Obrázek“ dnes

Poutní místo spadá pod Arciděkanství Liberec. Duchovním správcem je P. František Opletal.

Nejbližší poutní mše ke cti Panny Marie se koná 8. října v 16.00 hodin.

Více informací a fotografií z poutí najdete na: <http://obrazek.rkc-lbc.cz>

EZECHIEL – prorok bohaté obrazotvornosti

V následujících pohledech se zaměříme na prorokovu postavu v jeho jedinečné obrazotvornosti a v jeho bohatém symbolickém myšlení. Podstatnou část poselství opravdu tvoří podobenství, alegorie, symbolické obrazy. Je však opět potřeba číst tyto statě velice pozorně, nechat si čas na zamyšlení a rozjímání, a – pokud je to možné – přečíst si k nim vysvětlující komentář. Jakými obrazy a přírovnáními tedy prorok charakterizuje sebe sama, Boží lid, celosvětovou situaci? Pokusme se to v krátkých úvahách trochu objasnit.

Prorokovo sebecpochopení vložené do symbolických obrazů

Jak se Ezechiel dívá na sebe sama, na své poslání, na svůj vztah k Hospodinu na jedné straně a na straně druhé k Božímu lidu? Ke všem těmto otázkám nám Ezechiel poskytuje jako vysvětlení krásné a bohaté symbolické obrazy.

Prorok prožívá svůj život v kritických chvílích krajního ohrožení svého národa jako náročné a nebezpečné poslání. Je poslán Hospodinem k těžkému úkolu: říkat, ba přímo křičet nepřijemné skutečnosti, které posluchači nechtějí slyšet, sám nést jako první na své osobě tragiku válkou poničeného národa, být neustále k bezpodmínečné dispozici a ve svém krajně nebezpečném poslání a postavení nikdy neustupovat, nikdy nehledět na svůj prospěch a pohodlí.

Je zajímavé, že podobně náročné poslání proroka Jeremiáše duševně i tělesně téměř zlomí, naproti tomu Ezechiela, jak se zdá, motivuje k větší důraznosti a vnitřní síle. Jeremiáš je lidsky jemný, citlivý a zranitelný, Ezechiel naproti tomu neohrožený, silný a někdy se téměř zdá, že poměrně velice tvrdý. Ezechiel tedy prožívá svou službu Hospodinu a národu zcela jako nástroj, který se musí dokonale ztotožnit se svým velikým úkolem a posláním.

Svítek z Hospodinovy ruky

K tomu používá krásných přírovnání: jako první hovoří o Hospodinově

ruce, která drží svitek knihy, popsaný z obou stran žalozpěvy, lkáním a bédováním. Prorok je vyzván, aby svitek snědl. Bez odmítnutí to učiní a – kupodivu – svitek nechutná hořce, nýbrž je sladký jako med.

Co tím chce Ezechiel říci? Je poslán k velice těžkému a nepřijemnému úkolu. Zvěstovat svému lidu Boží tresty, neustále napomínat a kárat, nemilosrdně

odhalovat bezprostřední budoucnost, která bude ještě horší než bolestná přítomnost. Aby toho byl schopen, musí se nechat tímto očistným Božím poselstvím zcela prodchnout, podobně jako se pokrm dostává do celého těla a zcela je prostupuje. Že všechny ony žalozpěvy a nářky nejsou hořkým – jak bychom očekávali – nýbrž sladkým, lahodným pokrmem, chce snad vyjádřit, že i nejtvrďší trestající Boží poselství je pro člověka blahodárné.

Prorok se dále chápe jako strážce a pastýř svého lidu. Musí být vždy bdělý, ostražitý, jako první musí zaznamenávat číhající nebezpečí, včas musí varovat. Jako dobrý pastýř druhých lidí nesmí pást sám sebe, nýbrž jediným jeho cílem musí vždy být blaho stáda, tedy těch, ke kterým je poslán.

Stav Božího lidu – nevěsta a nevěstka

Poté, co Ezechiel charakterizoval prostřednictvím výmluvných obrazů svou osobu a své poslání, soustřeďuje se svým typickým způsobem na situaci svého národa, Božího lidu. Nejdříve velice podrobně vykresluje obraz vyvole-

ného lidu jako mladé ženy. Nemá žádný urozený původ, spíše naopak – patří k bezvýznamné směsi společenské spodiny, je nahá a zkrvavená, opuštěna svými blízkými, celá se chvěje úzkostí a nejistotou. Je to obrazné vyjádření stavu národa před Božím vyvoláním.

A v této beznadějně situaci se k nebohé ženě přibližuje sám Hospodin v roli zachraňujícího snoubence. Po-

zvedá zbědovanou ženu z prachu cesty, omývá její nebohé, zraněné tělo, maže ji vonným olejem, obléká ji, zahaluje její ponižující nahotu svým pláštěm. Následně „v času její lásky“ ji přijímá za vlastní manželku.

Na celém rozsáhlém popisu někdy až zarazí, či dokonce šokuje silná erotičnost obrazu. Zdá se však, že jí prorok užívá úmyslně pro

charakteristiku vztahu Hospodina ke svému lidu. Nejedná se o nějaký chladně spravedlivý a bezproblémově harmonický vztah, nýbrž o vztah plný vášnivého napětí, žárlivé lásky a rozhořčeného znechucení z lidské nechápavosti a nevěry. To je popsáno v následujících řádcích.

Ubohá, zbědovaná a bezvýznamná žena se stává bohatou, váženou a slavnou manželkou samotného Stvořitele. Co však následuje? Zde opět prorok nešetří šokujícími obrazy. Žena se zcela proti veškeré logice stává nenasytanou nevěstkou. Nabízí své služby všem kolemjdoucím, a co je zcela nepochopitelné, za své služby nechce od svých chvílkových milenců žádnou odměnu, ale naopak jim ještě sama zaplatí. Ezechiel tím radikálně odsuzuje veškeré diplomatické spoléhání se na okolní národy a na jejich božstva. Tuto nevěrnost izraelskému Bohu označuje vždy jako trestuhodné smilstvo.

Způsob symbolického myšlení je velice důležitý pro celistvost chápání a poznání. Nejlépe se hodí pro vyjádření náboženských tajemství. Ezechiel je nám zde velikým učitelem.